

POGON (1) *sb m*

A sg pog(o)n.

Sł stp notuje, Cn, Linde brak.

Gonienie kogoś, ściganie; przen:

W porównaniu: KlonFlis E4 cf Zwrot.

Zwrot: »płynąć w pogon« [na wzór »iść w pogonią«, cf POGONIA] = być w tyle statku: A łtyr pozadu tudzież płynie w pogon/ Iáko zá rybą wodowładny ogon/ Kieruie łzkutę/ á oná nie błądzi/ Gdy iá łtyr rządzi. KlonFlis E4.

Cf POGONIA, 1. [POGOŃ]

MP